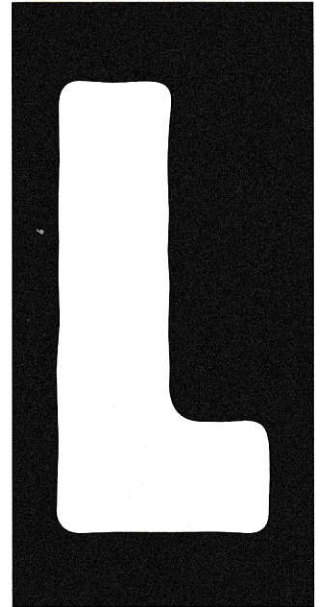

ACCIÓ CULTURA

Planificar o improvisar, progressar o anar fent, tenir objectius de futur o assegurar-se el present, són dicotomies a les quals cal donar una resposta. Resposta que marcarà quin és el model social que volem per Catalunya, per Tarragona. Resposta d'ideologia, però també de pràctica diària. La planificació municipal, en tots els àmbits, implica un compromís de desenvolupament d'un model social, de relacions humanes, de creixement cap al precipici o cap a l'infinit. I la cultura és la pedra de toc de les relacions socials. El creixement d'un poble dependrà del seu nivell cultural, i quan em refereixo a creixement vull dir urbanístic, social, sanitari, d'ensenyament, d'oci, de solidaritat, a la sensibilitat pel medi ambient. Per aquest motiu crec en la necessitat d'un pla d'acció cultural, eixamplant encara més les raons donades en articles publicats anteriorment que reclamaven la redacció d'aquest pla.

Punt de partida: la situació

Tarragona s'ha vist immersa dins d'una Catalunya que parteix d'un dèficit històric pel que fa a la capacitat de producció cultural pròpia i, consegüentment, a la formació d'hàbits de consum.

Aquest dèficit ha implicat la pèrdua d'indústria cultural, i un envelliment i excessiva utilització d'alguns referents simbòlics de la cultura (sobretot de la cultural popular) i de la identitat nacional. Ens cal obrir, donar a conèixer i posar al dia els mites i els referents culturals catalans per tal de fer-los atractius i integradors.

Després de 20 anys d'autogovern, no hi ha hagut vocació de projecte cultural propi, des de la mateixa personalitat nacional. Val a dir que pel que fa a cultura no tenim referent nacional, i, massa vegades, quan des del govern de la Generalitat s'intenta crear un referent cultural, té un excés de connota-

ció barcelonina que no serveix per a la resta del territori.

Amb aquest panorama és comprensible que cultura sigui un sinònim d'espectacle, de cultura de masses, i que tingui com a única finalitat el balanç «d'entrades venudes» quan s'acaba la temporada. Quan no hi ha ni ordre ni concert, ni referents culturals propis, qualsevol fet cultural és vàlid sobretot si ve de fora, i això és una altra forma de provincialisme que rep el nom de *papanatisme*.

Aquesta situació, avui, estaria superada si l'acció dels governs municipals hagués propiciat la capacitat de producció cultural amb voluntat de projecció nacional, la capacitat de rebre i assimilar influències culturals externes amb esperit d'integració i no de superposició.

Tarragona, en concret, no s'escapa d'aquestes realitats culturals pobres fins ara esmentades i viu instal·lada en un cofoisme cultural basat en el patrimoni. Un concepte de patrimoni, però, massa limitat al que po-

Banda Unió Musical de Tarragona

Els armats

dríem anomenar «pedres», quan el concepte de patrimoni ha d'estar basat en totes les manifestacions possibles que siguin comunicatives i cada una d'elles ha de ser tractada amb igual importància. Vivim en una ciutat amb multitud d'entitats i associacions culturals, que no tenen una relació entre elles, malgrat que moltes tenen els mateixos objectius. I aquesta situació ens porta a un teixit associatiu desestructurat, a una activitat de les entitats que les fa coincidir, molts cops en el temps, alhora, per exemple, d'inaugurar una exposició, fer un concert o una xerrada. I l'Ajuntament s'ho mira des de fora, tenint com a única relació les subvencions. A Tarragona existeix moviment cultural, el problema és que no sé cap on va, quins objectius té a llarg termini, sense oblidar que l'Ajuntament de Tarragona és una entitat cultural més i el seu paper hauria de ser el de coordinar, col·laborar i donar servei, en fi, tenir un pla d'acció cultural.

Un pla d'acció cultural

En primer lloc, malgrat ser necessari, ha de ser un projecte que realment és creguin aquells que governen. En segon lloc, un pla d'acció cultural ha de confeccionar-se a partir de tots els agents culturals implicats, val a dir que ha de tenir un abast social ampli i perdurable en el temps. Un abast en el temps que ha d'establir amb claredat el marc de prioritats a curt, mitjà i llarg termini de la planificació municipal.

Sense voler ser exhaustius, ja que un pla cultural necessita una concreció feta des de molts sectors, un pla cultural per a Tarragona ha de preveure:

1. Fomentar el consum i les pràctiques

culturals des de l'escola primària. Ajudaria que a la URV es creés la llicenciatura de gestió cultural, que les universitats privades ja tenen.

2. Afavorir la pràctica cultural amateur individual i col·lectiva, així com totes aquelles manifestacions de la cultura popular, tradicional i artística que mobilitzin la població. A través de la pràctica amateur es pot fer més assequible la manifestació cultural, a l'hora que estem creant cultura de mobilització ciutadana cap a la producció cultural. I a través de les manifestacions culturals majoritàries crear la sensibilitat per les manifestacions actualment minoritàries.
3. Rescatar la població infrareceptiva, amb propostes lligades als seus anhels, però generadores de nous interessos, capacitats i curiositats. No tota la producció cultural s'ha de sotmetre al principi de rendibilitat econòmica, sinó que hi ha d'haver produccions arriscades per a un públic de moment minoritari perquè les pugui escollir.
4. Afavorir totes aquelles iniciatives que potenciïn la interactivitat i l'experimentació artística del públic. Tot allò que pot ser palpat és més aviat entès.
5. Afavorir l'accés de la producció pròpia als ciutadans i ciutadanes de Tarragona amb l'enfortiment d'un espai de comunicació i un mercat intern coherent amb l'àmbit cultural tarragoní i català.
6. Crear una vinculació permanent amb totes les associacions culturals. Cada una d'elles cal que tingui un espai i una finalitat dins una política cultural comuna de la ciutat. La subvenció, tal com avui és entesa, com a relació entre el municipi i les associacions, ha de ser substituïda per la política de col·laboració, amb un objectiu comú de resultat final.

Arribats a aquest punt, on hi ha un seguit de prioritats, però que no hi són totes, cal establir les infraestructures que necessita la ciutat per portar a terme una política cultural. Avui comptem amb uns espais escènics, uns espais d'exposicions, una biblioteca, els centres cívics i els espais privats. Cal, per no sortir en fals, que primer coordinem el que tenim:

1. La programació del Camp de Mart i el Metropol i, a ser possible, de la Cooperativa i els centres cívics.
2. Les sales d'exposicions que depenen de cultura amb les que depenen de patrimoni, les de la Diputació, la Generalitat i, a ser possible, les privades.

Després de fer aquests deures, que no

costen diners i tan sols costen la voluntat d'un millor servei, quines són les necessitats en infraestructures:

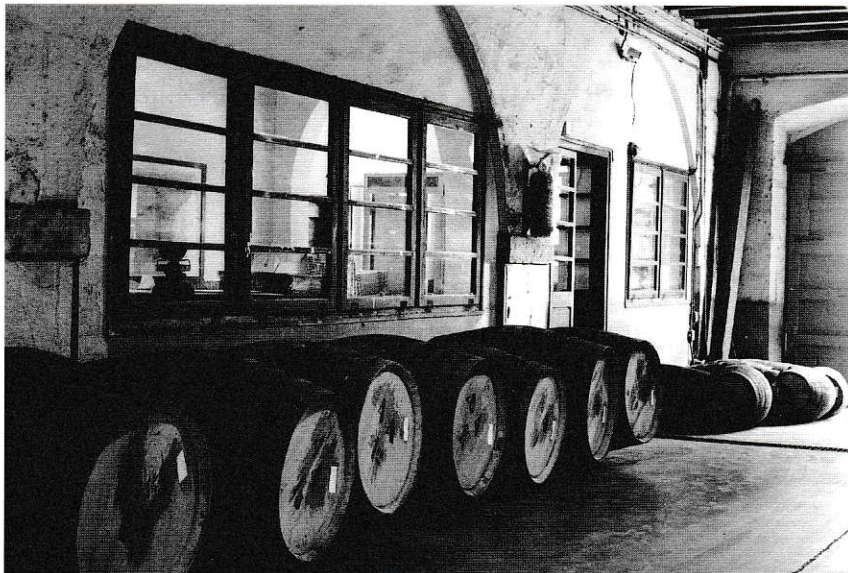
1. Una biblioteca és del tot insuficient. Cal presentar, i ja toca, el projecte de biblioteca municipal. L'edifici idoni, la Casa dels Militars, al carrer de l'Enrajolat, si no espavilem caurà per deixadesa.
2. La construcció d'un edifici que aculli l'arxiu històric municipal *íntegre*. Actualment l'arxiu històric està dividit i no és del tot consultable. La proposta de la Casa Canals seguiria amb la divisió dels fons documentals i no permetria una sala de consulta amb les publicacions actuals d'interès. Aquest edifici podria acollir també els locals dels centres d'estudis.
3. Rehabilitar la Chartreuse com a espai museístic industrial i centre d'expressió multicultural.
4. Recuperar el Teatre Tarragona com a espai multifuncional.
5. Tenir un auditori destinat a la música, bé condicionant el Palau de Congressos o bé formant part d'un nou espai, tocant al Francolí. Espai de confluència de diferents nusos de comunicacions, on, al costat d'una zona verda, es podria ubicar el Teatre Municipal de Tarragona, l'Auditori, l'Arxiu Històric. Seria un nou centre de la ciutat que serviria de nexa entre distints nuclis urbans.

Queden altres espais a explorar i intentar posar en un article tot el que tenim dins el cap seria tan presumptuós com afirmar que sols nosaltres tenim la raó.

Tan sols tres consideracions, finals:

Els recursos econòmics poden provenir d'una implicació de les fundacions existents, així com d'un aprofundiment de la llei de mecenatge i de les donacions, no oblidant l'existència dels Fons Europeus de Desenvolupament Regional (FEDER). L'1 de maig de 2000 va obrir-se la convocatòria dels FEDER en què el 5è eix d'actuació era el relacionat amb la cultura i el desenvolupament del patrimoni. Tarragona forma part dels municipis totalment elegibles per accedir a aquests fons. Això sí, ens cal tenir projectes concrets que presentar.

No hem de perdre de vista la importància que té, o pot tenir, la producció cultural com a generadora d'ocupació, podem afirmar que és, si es porta a terme un pla cultural planificat i estructurat, un nou jaciment d'ocupació. La producció cultural pot generar-se des del mateix municipi i implicar des de l'Administració a la societat civil, passant per la universitat.

Pel que fa a l'ocupació, no hem d'oblidar que amb un pla cultural, com està demostrat en molts altres municipis, la cultura és un factor de desenvolupament local, i això fa necessari que hi hagi una relació molt estreta entre les polítiques culturals i les polítiques urbanístiques, i d'ocupació, per exemple.

La cultura no és un luxe, és una forma «d'educació» no oficial, que afavoreix l'enriquiment de la persona, ja que li permet situar-se respecte al seu entorn més immediat i el món.

Despatx de l'empresa Müller

XAVIER ALMAGRO FERNÁNDEZ
*Portaveu d'ERC a l'Ajuntament
de Tarragona*